

Bazilišek na Schönlaterngasse

Říká se, že v červnu roku 1212 v dolním Tempelhofu, tak horkém dnešním Schönlaterngasse, žil pekařský mistr jménem Petreim Garhibl. Jednoho dne časně z rána – byl velmi horký den a úzké vídeňské uličky byly naprosto vydýchané – byl slyšet z pekařova domu hrozivý křik. Vzápětí se před domovní bránou pekaře seběhl obrovský dav. Každý chtěl vědět, co se za tou zavřenou bránou stalo. Stále přicházelo více a více lidí a někteří odvážlivci dokonce chtěli rozbít dveře. Jiní zase běželi za rychtářem Jakobem von Hüblenem a pověděli mu o velikém davu. Ten ihned přispěchal s davem stráží. Lidé uctivě ustoupili stranou. Rychtář zabouchal na dveře.

Pekař konečně otevřel. V obličejí byl bílý jako stěna. Hlásil, že jedna z jeho služebných chtěla nabrat vodu ze studně. Jak se prý nakláněla do studně, najednou začala strašně křičet až dočista omdlela. Zřejmě ve studni uviděla něco strašlivého. Ze studny jako by vytryskl silný zápach síry. Jeden z pekařů se služebné posmíval, že je tak vystrašená, a nechal se přivázaný na laně a s hořící pochodní v ruce spustit do studny.

Sotva byl tovaryš spuštěný zhruba ve třech metrech, hrozivě zařval. V tom všem zděšení upustil pochodeň. Rychle ho vytáhli nahoru. I on byl v bezvědomí. Jakmile byl zase při sobě, pověděl všem o hrozně příšeře, kterou viděl. Měla kohoutí hlavu, šupinaté tělo s dlouhým kroužkovaným ocasem, obrovské nemotorné nohy a hrozivé planoucí oči. Zatímco pekař vše vyprávěl rychtáři a shromáždění lidé nevěřili vlastním uším, vystoupil z davu jeden muž. Byl to zkušený lékař. Vysvětlil přítomným lidem, že to, co právě objevili ve studni, bude pravděpodobně Bazilišek. Je to úchvatné stvoření, které snese slepice, ale vylíhne se ropucha. Znamý přírodovědec Plinius takové zvíře popsal a řekl, že když se narodí, není času nazbyt a musí být zabito, neboť každý, koho spatří ty jeho zlověstné oči, na místě zemře.

Jakmile to lidé uslyšeli, vzali nohy na ramena a se strachem utekli.

Rychtář se tedy obrátil na učeného doktora s otázkou, jak je možné toho netvora zabít. Ten odpověděl, že se nad studnu musí pověsit lesklé kovové disky. Jakmile totiž netvor uvidí svou tvář, zahyne strachy. Ale dodává, že je to příliš nebezpečné. Lepší by bylo, kdyby se přinesly balvany a hlína a studna se zasypala. Tak by ta obluda určitě zahynula.

Studna byla za krátko zaplněná. Avšak pekařský tovaryš, který se spustil do studny, do týdne zemřel.

Na památku této strašné události byl na dům číslo sedm na Schönlaterngasse umístěn kamenný Bazilišek. Od té doby se domu přezdívá Baziliškův dům.

Z německého originálu „Der Basilisk in der Schönlantergasse“

Překlad: Matyáš Jašek

Odborný dozor: Mgr. Eva Kokešová